

да разбере защо тя трѣбваше да стои винаги въ коша, когато нейнитѣ сестри се поставяха на масата.

— Моля, кажи на слагинята, — каза тя еднажъ на господарката си, — че и азъ съмъ като всички сребърни лъжици. Защо ме отхвърлятъ на страна? Нима не съмъ и азъ чиста и свѣтла?

— Разбира се, че си такава, — отговори господарката, — ала защото си много лека, момичето забѣлѣзало, че ти не си истински сребърна, а само посребрена дървена лъжица.

— Какъ? — извика очудено дървената лъжица, неприятно изненадана. — Нима по блѣсъка не може да се различи една сребърна лъжица отъ друга дървена?

— Не, миличка, само външния блѣсъкъ не значи нищо. Тежината, вътрѣшната тежина е важна въ случая. Истинското сребро е много по-тежко, отколкото дървото.

— Така ли? Тогава поржчай и мене да направятъ тежка, — молѣше се тя — азъ не мога да понеса всѣкога да ме отритватъ и никога да ме не поставятъ на масата.

Добродушната жена я занесе отново на златаря, като му поржча да я направи толкова тежка, колкото една сребърна лъжица.

— Трѣбва да налѣя въ дръжката ѝ олово, — каза той и започна да я пробива. Това ѝ причиняваше болки, много болки. Слѣдъ това златарьтъ излѣ оловото вътрѣ. Това ѝ причини още по-голѣми болки, ала тя понасяше твърдо всичко. Когато всичко бѣше свършено, дървената лъжица изглеждаше великолѣпна и стана толкова тежка, колкото една истинска сребърна лъжица. По блѣсъкъ тя дори надминаваше всичкитѣ други останали въ коша. И когато наредъ съ нейнитѣ другарки биде поставена на масата, тя се зарадва извънредно много.

Всичко това трая нѣколко години и дървената лъжица се държеше, като истинска сребърна, и съвсѣмъ забрави своето минало.

Но нейната добра и внимателна господарка умрѣ. Отъ благодарностъ, вмѣсто да тжгува за това, дървената лъжица се бѣше извънредно много зарадвала, тъй като въ къщи никой нѣмаше вече да знае, че тя е направена отъ просто дърво и че е само посребрена.

— Сега съмъ вече отъ истинско сребро, — мислѣше си тя. — Никой не знае вече, че съмъ друга, че не съмъ такава, каквато изглеждамъ отвънка. Сега най-послѣ съмъ сигурна за честта си.

Ала случи се друго. Всичкото сребро бѣше продадено и всичкитѣ лъжици трѣбваше да се стопятъ. Какъ се уплаши дървената лъжица, когато видѣ червено-искрящия огънь и узна каква ужасна участъ я очаква?